

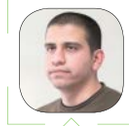

جام جم با سرزدن به ۲ بیمارستان دولتی پایتخت، مشکلات درمانی مردم را در ششمین سال اجرای طرح تحول سلامت بررسی می‌کند

ناخوشی‌های طرح تحول

محمدحسین خودکار
جامعه

آمبولانسی از راه می‌رسد، با آژیر روشن و سرعت زیاد. متخصص اورژانس همراه مردی مسن، پیرمردی را از آمبولانس بیرون می‌آورند و با عجله داخل بیمارستان می‌برند. دقایقی است که وقت ملاقات به پایان رسیده، به همین خاطر اینجا در بیمارستان امام حسین(ع) تهران، در ورودی بخش‌های بستری را بسته‌اند و کسی را داخل این بخش‌ها راه نمی‌دهند. از این رو، بیشتر اعضای خانواده بیماران، گوشه و کنار حیاط نشسته‌اند. تعدادشان هم کم نیست. در ساختمان اصلی بیمارستان نیز مراجعه‌کنندگان زیادی در قسمت‌های پذیرش، تریاژ و اورژانس ازدحام کرده‌اند. ازدحامی که به بخش رادیولوژی نیز کشیده و آنجا نیز مردم زیادی را می‌توان دید که بی‌حوصله منتظر رسیدن نوبت خود هستند. در بین آنها، چند بیمار در قسمت انتظار بخش رادیولوژی روی همان تخت‌های بیمارستانی دراز کشیده و بعضی‌هایشان به خواب رفته‌اند. معلوم نیست چند ساعت است اینجا انتظار می‌کشند که حتی ناله بلند زنی در قسمت تزریقات نیز آنها را بیدار نمی‌کند.

زنی دیگر شوهرش را که روی ویلچر نشسته، هل می‌دهد و از رادیولوژی خارج می‌کند. با هم به حیاط بیمارستان می‌روند تا مرد کمی هوا بخورد. مرد چهل و چند ساله به نظر می‌رسد، با پایی که از زانو به پایین در گچ است. خودش می‌گوید که برقکار است و از بلندی پایین پرت شده. دکترها به او گفته‌اند پایش نیاز به جراحی دارد، اما هنوز نوبتش نرسیده است؛ به خاطر شلوغی بیمارستان یا هر چیز دیگر. قرار است تا آخر شب به او خبر دهند که آیا بعد از چهار روز بستری بالاخره فردا نوبت عملش می‌شود یا خیر.

از وضع رسیدگی به بیماران در این بیمارستان راضی نیست، به خصوص از کمبود نیروهای خدماتی که در جابه‌جایی بیماران کمک می‌کنند گلایه دارد و تعریف می‌کند چند باری که باید برای عکسبرداری یا آزمایش به بخش‌های مختلف بیمارستان می‌رفته، هیچ بیماربری در بخش شان حاضر نبوده و به همین دلیل، همسرش او را به این بخش‌ها منتقل کرده است. البته چون همسرش توانایی جسمی کافی نداشته، یکی دو باری او را از روی ویلچر انداخته است. اتفاقاتی مثل این و همچنین معطلی‌های پیاپی در بخش‌های گوناگون بیمارستان به دلیل تعداد بالای بیماران، مرد را حسابی عصبانی کرده است.

دردسرهای یک دفترچه

بیمارستان دولتی امام حسین(ع) یکی از شلوغ‌ترین مراکز درمانی تهران است که در مرکز پایتخت قرار دارد. البته از این دست بیمارستان‌های شلوغ در دیگر نقاط تهران نیز به وفور یافت می‌شود. مثل بیمارستان سینا که آن هم در مرکز شهر است و محل مراجعه بسیاری از پایتخت‌نشینان.

در یکی از روزهای میانی هفته به این بیمارستان سر می‌زنیم. در حالی که هنوز چند ساعتی تا ظهر مانده، چند صد نفر فقط در سالن انتظار اصلی درمانگاه‌های تخصصی دیده می‌شوند که روی نیمکت‌های فلزی آن نشسته‌اند و گرم صحبت با یکدیگرند. با کمی دقت در لابه‌لای پچ‌پچ‌هایشان، می‌توان فهمید بیشتر آنها یا از حال بد خودشان برای هم تعریف می‌کنند یا از حال بد بیمارشان. بعضی‌ها نیز از شرایط نابسامان نظام درمانی گلایه دارند و از مشکلاتی مثل کمبود دارو، بی‌توجهی بیمه‌ها به تعهداتشان، وضع بد رسیدگی و امکانات پایین هتلینگ بسیاری از بیمارستان‌های دولتی ناراضی هستند.

در این میان، سر صحبت را با مردی ۶۰ ساله باز می‌کنم که دچار عفونت ریه شده و هر از گاهی مهمان بیمارستان سیناست. ماه پیش چند روز در این بیمارستان بستری بود و امروز برای معاینه مجدد به اینجا آمده. از مددجویان کمیته امداد است و از اردیبهشت امسال که بیمه مددجویان شهری این نهاد به سازمان بیمه سلامت منتقل شد، از دفترچه بیمه سلامت استفاده می‌کند.

او اما از این انتقال اجباری می‌گوید: قبلا یک کارت درمانی داشتیم که با آن دکتر برایمان نسخه می‌نوشت و نسخه را به کمیته امداد می‌بردیم. آنجا هم به‌راحتی نسخه را تایید می‌کردند و بی‌دردسر دارویمان را می‌گرفتیم، اما حالا که مجبورمان کرده‌اند از دفترچه بیمه سلامت استفاده کنیم، سرگردان شده‌ایم، زیرا بیشتر بیمارستان‌های دولتی وقتی دفترچه بیمه همراهمان نباشد، ما را پذیرش نمی‌کنند و خیلی از داروخانه‌های سطح شهر نیز با بیمه سلامت قرارداد ندارند؛ به همین دلیل، هم فرآیند پذیرش در بیمارستان‌های دولتی برایمان سخت‌تر از قبل شده است و هم پیدا کردن داروهای مورد نیازمان.

زیر بار کمبودهای بیمه و بیمارستان

بیمارستان سینا حیاطی وسیع دارد که در گوشه‌ای از آن، کافه تریای بیمارستان قرار گرفته است. جایی شلوغ که همواره می‌توان داخل آن یا روی نیمکت‌های حاشیه‌اش، بیماران زیادی را دید که با خانواده خود وقت می‌گذرانند. همین جا با زن و شوهر سالخورده‌ای آشنا می‌شوم که با وجود همه دردهایی که می‌کشند، نشاط از سر و رویشان می‌بارد. مرد بیش از ۷۰ سال دارد و به سرطان روده بزرگ مبتلاست. به همین دلیل، یکی دو ماه پیش پزشکان همین بیمارستان، این ناحیه از دستگاه گوارش او را جراحی کرده‌اند و روی شکمش کیسه مدفوع کار گذاشته‌اند.

مرد سالخورده از عملی که روی او انجام شده، راضی است، اما از این ناراحت است که تعداد کیسه‌هایی که براساس سهمیه بیمه تامین اجتماعی به صورت ماهانه به او تعلق می‌گیرد، جوابگوی مصرف یک ماهش نیست. پیرمرد تعریف می‌کند کیسه‌های مدفوع برای بیمارانی مثل او نقش بخشی از روده بزرگ را ایفا می‌کنند، به همین دلیل، باید زود به زود ضدعفونی و حداکثر هر دو روز یک بار تعویض شوند. اما چون بیمه در هر ماه حداکثر ده کیسه را تحت پوشش قرار می‌دهد، او باید به ازای هر کیسه بیشتر، حدود ۱۷۰ هزار تومان هزینه کند، وگرنه مجبور است دوره تعویض این کیسه‌ها را طولانی‌تر کند. کاری که ممکن است در کنار سرطان، پیرمرد را به عفونت روده بزرگ نیز مبتلا کند.

به جز این مورد، این مرد سالخورده می‌گوید که پیش از انجام عمل، ناچار شد دستگاه استاپلر و منگنه لازم برای جراحی روده بزرگ را از بیرون بیمارستان تهیه کند. چراکه آن زمان، مسؤولان این مرکز درمانی به او گفتند که نوع آمریکایی این دستگاه را ندارند و پزشکانش نیز انواع غیرآمریکایی آن را تایید نمی‌کردند. به همین دلیل، پیرمرد استاپلر و منگنه مورد نیازش را از یک فروشگاه تجهیزات پزشکی با قیمت سه میلیون و ۵۰۰ هزار تومان خرید. جالب این که بنا به برخی دلایل پزشکی، از این دستگاه در حین عمل استفاده نشد. البته باز جای شکرش باقی است که آن فروشگاه حاضر شد دستگاه را که استفاده نشده پس بگیرد و همان مبلغ را به پیرمرد پس بدهد، اما اگر این اتفاق نمی‌افتاد، حدود سه و نیم میلیون تومان اضافه بر خرج عمل، به خاطر نقص تجهیزات پزشکی در این بیمارستان از جیب او رفته بود.

این اتفاق در حالی برای این بیمار رخ داده است که براساس صحبت‌های چندین و چندباره مسؤولان وزارت بهداشت، ارجاع به خارج از بیمارستان برای تهیه دارو یا لوازم پزشکی تخلف است. تخلفی که قرار بود طرح تحول سلامت پای آن را از بیمارستان‌هایمان قطع کند که نتوانست. این طرح البته اهداف بسیار دیگری نیز داشت، از جمله کاهش بار هزینه‌های سلامت بر دوش خانواده‌ها و ایجاد عدالت در دسترسی به خدمات درمانی؛ اهدافی که کمیابی و گرانی چند ماه اخیر برخی داروها و بالا گرفتن دعوای بین بیمه‌ها، بیمارستان‌ها، داروخانه‌ها و شرکت‌های دارویی در ماه‌های گذشته تحقق آن را دور از دسترس کرده است. همچنین در این طرح قرار بود کیفیت ارائه خدمات بیمارستان‌های دولتی بالا رود، اما همچنان بسیاری از بیماران از کیفیت غذا و امکانات بیمارستان و نحوه رسیدگی‌های بعضی از اعضای کادر درمان اصلا رضایت ندارند. شلوغی بیمارستان‌های دولتی مشکلی است قدیمی که حتی طرح تحول سلامت نیز نتوانست برای رفع آن کاری کند، چراکه با وجود گذشت پنج سال از عمر این طرح، هنوز گامی جدی برای راه‌اندازی نظام ارجاع برداشته نشده است.

اینها همه مشتی نمونه خروار از مسائلی است که گریبان نظام سلامت را گرفته و برای بیماران دردسر درست کرده است. مسائلی که ما با اندکی چرخ زدن در دو بیمارستان مهم دولتی پایتخت متوجه آن شدیم و مسلما با صرف وقت بیشتر، می‌توانستیم مشکلات بسیار دیگری را نیز از زبان مردم بشنویم.

ناراضی از رسیدگی گله‌مند از امکانات

زندگی+

گوشه‌ای دیگر از حیاط وسیع بیمارستان سینا، جوانی سی و چند ساله نشسته، با زخمی بانداژ شده در کنار شکمش که خودش می‌گوید زخم چاقو است؛ جراحتی ناشی از لحظه‌ای عصبانیت فردی دیگر که به پهلوی او فرو رفته است. زخمی که بیمه‌های دولتی تامین هزینه‌های درمانی آن را تقبل نمی‌کنند و چون این جوان که از شکایت کردن صرف‌نظر کرده، مجبور است همه خرج‌های بیمارستان را خودش پرداخت کند. او البته از این موضوع ناراحت نیست، اما از این گلایه دارد که برای انجام یک جراحی ساده، چهار روز در این بیمارستان انتظار کشیده و تعریف می‌کند از وقتی که در بیمارستان بستری شد تا زمانی که پزشک جراح را ببیند، دو روز طول کشید و از زمانی هم که دکتر تصمیم به جراحی او گرفت تا زمانی که عمل انجام شود، دو روز دیگر گذشت. همچنین این جوان از شرایط نامناسب رسیدگی به بیماران در این بیمارستان نیز ناراضی است و می‌گوید: از وقتی که بستری شدم تا امروز که من را زیر تیغ جراحی بردند، پانسمانم را عوض نکردند. یعنی چهار روز این پانسمان با من بود و شانس آوردم که زخمم عفونت نکرد. بارها نیز پیش آمده است که چند ساعت از خالی‌شدن سرم بگذرد و کسی برای جدا کردن آن نیاید. به همین دلیل، اغلب خودم سرم را می‌بندم و منتظر می‌شوم که پرستاران به من سر بزنند. از بین حرف‌های جوان چاقوخورده این مساله را نیز می‌توان فهمید که در بیمارستان سینا، هیچ وسیله‌ای جز لباس بیمار به او داده نشده است. این در حالی است که براساس آیین‌نامه استانداردسازی خدمات هتلینگ بیمارستان‌های دولتی، همه بیمارستان‌ها باید پکیج وسایل شخصی را شامل مسواک، خمیر دندان، شامپو، دمپایی، لیوان، لباس و... به بیماران بستری شده اختصاص دهند؛ اتفاقی که براساس ادعای این جوان به هیچ‌وجه رخ نداده است.

درد داروهای نادر

مشکلات بازار دارویی کشور، ناشی از تحریم‌های آمریکا باشد یا سوءمدیریت برخی مسؤولان نظام درمانی، ناشی از بی‌توجهی بیمه‌ها به تعهداتشان باشد یا زیاده‌خواهی‌های شرکت‌های دارویی، هر چه هست در ماه‌های اخیر مردم به‌خصوص بیماران خاص و سرطانی زیر بار این مشکلات شانه خم کرده‌اند؛ دردمندانی که هرازگاهی ناچار می‌شوند برای یافتن داروهای مورد نیازشان، داروخانه‌های سطح شهر را یکی پس از دیگری پشت سر بگذارند و دست آخر ناامید از بازار رسمی، دست به دامان دلالان دارو در بازارهایی همچون خیابان ناصرخسرو شوند. افرادی مثل پیرمرد مبتلا به سرطان روده بزرگ در بیمارستان سینا که همسرش تعریف می‌کند هر بار که دنبال داروهای شیمی‌درمانی او می‌روند، بعد از کلی سردرگمی در داروخانه‌های مختلف سطح شهر، آن را یا به‌سختی در داروخانه‌های هلال احمر پیدا می‌کنند یا به‌راحتی در همان خیابان ناصرخسرو.

او از این مساله در تعجب است که خیلی از دلالان دارو با خیالی آسوده در کنار داروخانه‌های مهم سطح شهر پاتوق کرده‌اند و ادعا می‌کنند که داروهای کمیاب را به‌راحتی می‌توانند به دست بیماران برسانند. یا مرد میانسال دیگری که تعریف می‌کند خودش بیمار دیالیزی ثابت این بیمارستان است و همسرش به دلیل ابتلا به سرطان معده چند ماهی است شیمی‌درمانی می‌شود.

او با ابراز ناراحتی از مشکلاتی که در ماه‌های گذشته در تامین داروهای همسرش با آنها روبه‌رو شده است، می‌گوید: زمانی بود که هم داروهای خارجی شیمی‌درمانی به‌راحتی در داروخانه‌ها پیدا می‌شد، هم داروهای ایرانی، اما امروز داروهای ایرانی به دلیل سهمیه‌بندی کمیاب شده است و داروهای خارجی نیز دیگر آن کیفیت سابق را ندارد، چراکه بیشترشان از کشورهای صاحب‌نام در زمینه تولید دارو وارد نمی‌شوند.

یا مردی دیگر که چند روز پیش قلبش را در بیمارستان امام حسین(ع) عمل کرده و می‌گوید از لابه‌لای حرف‌های پرستاران با یکدیگر شنیده است که خیلی از داروهای مورد نیاز بیماران قلبی به سختی در داروخانه‌ها پیدا می‌شود. او از کادر درمان آن بیمارستان این‌طور نقل قول می‌کند که داروخانه‌ها مدام از متخصصان قلب می‌خواهند به جای تجویز داروهای خارجی، داروهای ایرانی مشابه را جایگزین کنند، چراکه خارجی‌های بازار اخیرا کمیاب شده است. مساله‌ای که البته پیش از عمل برای خود او نیز پیش آمده و شده است که برای یافتن بعضی داروهای متداول قلبی که تا همین چند ماه پیش به‌راحتی در بیشتر مراکز عرضه دارو پیدا می‌شد، اسیر این داروخانه و آن داروخانه شود.

حق با شماست

info@jamejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۲۱۴۲

#نفتکش_ایران

زینلی از قم:

مقاومت ایران در قبال فشار غرب و سازش نکردن مسؤولان راجع به نفتکش ایرانی توقیف شده، باعث آزادی این نفتکش و سربلندی جمهوری اسلامی شد.

#بهداشت_گران

صابونی از گرگان:

قیمت مواد شوینده و بهداشتی دوباره درحال افزایش و رو به گرانی است و امیدوارم هرچه زودتر دولت فکری به حال این گرانی‌های سرخود واحدهای تولیدی کند.

#بانوان_ورزشگاه

خدرلو از تهران:

بهتر است هرچه زودتر فضای داخل ورزشگاه‌های فوتبال و فرهنگ ورود بانوان به ورزشگاه‌ها مناسب و امن شود سپس بانوان نیز اجازه حضور در این اماکن را داشته باشند. حضور بانوان در ورزشگاه‌ها با فشار فیفا بدون بسترسازی مناسب، تبعات بدی دارد.

#فاضلاب_تردد

اکبری از تهران:

بسیاری از معابر تهران به دلیل سیستم فاضلاب کنده شده، اما مدت‌هاست به حال خود رها شده‌اند مانند خیابان نسترن در خیابان شریعتی. لطفا مسؤولان به این مهم رسیدگی کنند، چراکه تردد شهروندان با مشکل جدی روبه‌رو شده است.

جوابیه

در پی درج پیامی در ۳۰ مرداد ۱۳۹۸ با عنوان «درخواست رسیدگی به درختان علیار محمدی» سرپرست روابط عمومی منطقه ۱۹ تهران با ارسال نمابری اعلام کرد: عوامل اجرایی اداره فضای سبز معاونت خدمات شهری به فوریت از خیابان علیاری بازدید به عمل آورده و دستورات لازم جهت رسیدگی هر چه بیشتر صادر و اجرا گردید. لازم به ذکر است که در سطح منطقه تمامی خیابان‌هایی که دارای درخت می‌باشد طبق برنامه زمان‌بندی شده، آبیاری و رسیدگی می‌شود.

در پی درج پیامی در ۲۸ مرداد ۱۳۹۸ با عنوان «تبدیل زمین خالی در خیابان مهران به پارک» سرپرست روابط عمومی منطقه ۱۹ تهران با ارسال نمابری اعلام کرد: براساس بررسی‌های به عمل آمده ملک مذکور جزو املاک شخصی بوده و در صورت تملک توسط شهرداری و مشخص شدن نوع کاربری نسبت به ایجاد بوستان اقدام می‌گردد.